

Letošní březen začíná hluboko v době postní a končí tou nejdůležitější událostí, kterou jako křesťané můžeme během roku vůbec slavit, tedy Velikonoce. Naše zvyklosti týkající se doby postní, Svatého týdne nebo velikonočního oktávu všichni dobře známe. Ale jak se slaví svátky Kristova vzkříšení v Itálii?

Osobně jsem měl možnost být na Velikonoce v Itálii dvakrát. Jednou záměrně v roce 2018, kdy jsme všichni čeští bohoslovci z Nepomucena zůstávali v Římě, abychom poznali velikonoční liturgii trochu jinak, než jsme na ni zvyklí z našich farností. Tehdy jsme slavili na Zelený čtvrtek dopolední mši svatou s žehnáním olejů - tzv. Missu chrismatis - na Svatopetrském náměstí a večerní mši svatou na památku večere Páně v koleji. Velkopáteční obřady jsme prožili v bazilice Svatého Kříže, kde se nachází největší relikvie Kristova kříže na světě. Kdo chtěl, mohl se večer ještě připojit k modlitbě křížové cesty s papežem u Kolosea. Na Bílou sobotu večer při velikonoční vigílii jsme měli tu čest ministrovat papeži Františkovi v bazilice svatého Petra. Neděli Zmrtvýchvstání Páně už jsme opět oslavili v Nepomucenu.

Druhá příležitost strávit Velikonoce v Římě byla nedobrovolná, a to o dva roky později díky Covidu-19, který nám - stejně jako zbytku světa - změnil plány, a tak jsme museli zůstat zavření v koleji. Paradoxně na tyto Velikonoce vzpomínám moc rád. Byly jiné, ale krásné. Na rozdíl od velké části společnosti jsme totiž v Nepomucenu mohli všechny liturgické obřady slavit bez větších problémů. Nejkrásnější byla asi velikonoční vigílie, kdy se všichni obyvatelé koleje sešli, aby společně oslavili Kristovo vzkříšení. Čtení a žalmy zaznívaly ve všech různých jazycích včetně svahilštiny, kirundi nebo malajálámštiny, a tak každý mohl zavzpomínat i na svoji domovinu.

Když se ale zamyslím nad tím, co je v Itálii zvykem za normálních okolností dělat jinak, napadnou mě asi hlavně tři věci. Na Květnou neděli, kterou můžeme znát také pod názvem Palmová neděle, se celkem logicky nepoužívají jívnové kočičky jako u nás, ale skutečné palmové ratolesti. Na Velký pátek je zvykem při uctívání kříže spíše zůstat klečat v lavici a delší dobu kříž adorovat, než ho chodit jednotlivě uctívat poklonou, pokleknutím nebo políbením, jak je tomu u nás. A potom je zde ještě jedna zvláštnost, která se dělá spíše na venkově, i když ne všude. Na Velký pátek večer se totiž pořádají pašijové průvody, spočívající v tom, že se určitý počet lidí převlékne do kostýmů za katy a se zapálenými pochodněmi doprovází odsouzenec s křížem. Tyto průvody jsou velmi efektní, v našich podmínkách by se nám to mohlo zdát skoro jako divadlo, ale italská mentalita je trochu jiná. Ti, kteří se na organizování průvodu podílejí, jsou na to náležitě hrdí a můžeme to tedy považovat za jejich autentické prožívání zbožnosti. Jak se ale projevuje naše zbožnost? Spočívá jen v tom, že přijdeme na jednotlivé obřady, pasivně přijmeme to, co pro nás ostatní připravili? Nebo jsme ochotni přidat ruku k dílu třeba úklidem kostela, přípravou liturgie nebo aktivní účastí při obřadech samotných? Anebo ještě jinak, nestaráme se jen o věci vnější a nedopřejeme tolik prostoru těm vnitřním? Abychom velikonoční svátky dobře prožili, je dobré připravit se také vnitřně, duchovně. Zajít ke svátosti smíření, přečíst nějakou dobrou duchovní knížku, něco si odepřít nebo udělat něco dobrého pro ostatní. Takovou dobrou přípravu během doby postní a dobré prožití Velikonoc bych nám všem moc přál! Do toho všeho vám žehnám a vzpomínám v modlitbě!

BIBLICKÁ HODINA

Od září probíhají pravidelné biblické hodiny a pokračujeme pod vedením kaplana P. Zachariáše, v úterý od 18:15 ve farním sále. Probíráme biblické texty, jejich význam i interpretaci, přesahy do morálky a katechismu. Přijďte se i vy nezávazně podívat a uvědomit si souvislosti!

FN

PRÁVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI

Jednotlivá společenství v naší farnosti Vám nabízejí možnost prohloubit svou víru, setkat se s lidmi podobného smýšlení. Všichni jsou srdečně zváni!

Farní káva

neděle od 9:00 a od 10:30 - velký sál na faře

Společenství starších rodičů

neděle 17:00 - 19:00 - velký sál na faře

Náboženství pro starší děti

pondělí od 18:30 - velký sál na faře

Příprava na křest dospělých a biřmování

pondělí od 18:30 - farní kancelář

Pondělní společenství

pondělí od 18:30 - mateřské centrum

Chrámový sbor IGNIS - zkoušky

pondělí od 18:45 - velký sál na faře

Rekreační cvičení pro ženy

úterý od 16:30 - 17:30 hod. - fara, velký sál

Biblická hodina

úterý od 18:15 - vede P. Zachariáš

Pokud postrádáte nějaké aktivity, nebo máte náměty, jak stávající obohatit, obraťte se na kteréhokoli člena pastorační rady nebo napište na: prispevky@volny.cz

farář u sv. Václava

P. Jerzy Gapski

tel.: 724 324 555, 257 317 652

a rektor u sv. Gabriela:

gapski@centrum.cz

farní vikář

P. Zachariáš Tomáš Kristek O.Praem.

tel.: 723 079 896

zachariastk@centrum.cz

Sponzorské dary:

Číslo bankovního účtu smíchovské farnosti je: 110840051/0100. Jako variabilní symbol uveďte číslo dárce, které vám přidělí farář.

Farní www stránky:

Adresa: www.farnostsmichov.cz Vše, co chcete na stránky umístit (příspěvky, fotografie, atd.) pošlete na adresu: jakub.suchel@seznam.cz

Farní Zpravodaj:

Zprávy o dění ve farnosti, oznámení, ohlasy, dojmy, postřehy, fotografie, zasílejte na: prispevky@volny.cz Úzávěrka je vždy 25. v měsíci

Farní knihovna:

Knihovna je ve farním sále, půjčuje se vždy při kávě po nedělní mši sv. v 9:30 (tedy v době 10:45-11:30), i v jednotlivých společenstvích.

PRO PŘÍPRAVU OBLÍBENÉ NEDĚLNÍ AKCE "FARNÍ KAFE" STÁLE HLEDÁME DOBROVOLNÍKY, KTEŘÍ NAVARÍ KAFE, ČAJ A NAARANŽUJÍ ZAKOUPENÉ SUROVINY, A PO SKONČENÍ UMYJÍ NÁDOBÍ A UKLIDÍ V SÁLE. JINÝMI SLOVY - BUDOU "DRŽET SLUŽBY".

CHRÁMOVÝ PĚVECKÝ SBOR IGNIS

působící při kostelích sv. Ignáce a sv. Václava hledá nové členy do všech hlasů, zejména soprány a alty. Kontakt: sbormistryně - Milena Stričević (stricmil@yahoo.com, telefon: 730 778 440). Zkoušky každé pondělí 18:45-21:00 na faře u sv. Václava ve velkém sále. FN

FILMOVÝ VEČER

Srdečně vás zveme na březnové čtvrtěční setkání s filmem. Tentokrát si přiblížíme blízkí se velikonoční triduum v zamyšlení P. Vojtěcha Kodeta, karmelitána z Liboce. Těšíme se na vás ve čtvrtek 14. března 2024 v 19:45 ve farním sále. Lisých

MODLITBA CHVAL

Srdečně zveme na modlitbu chval, díky a proseb ve čtvrtek 21.3. od 19:45 ve farním sále. Modlitba bude doprovázena kytarovými chvalozpěvy. Tomkovi, Suchlovi, Lisých

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2023 PRAHA – SMÍCHOV

Kostel sv. Václava, Praha – Smíchov

24. března – Květná neděle

Mše sv. v 8.00, 9.30 a 18.00 – žehnání ratolestí na začátku každé mše svaté

25. března 17.00 kající pobožnost – zpovídání, 17.30 mše sv.

28. března – Zelený čtvrtek

7.30 – modlitba se čtením + ranní chvály

15.00 – mše sv. na Palatě v Ústavu pro slabozraké

17.30 – mše sv. na památku Poslední Večeře Páně

po mši sv. večerní adorace v „Getsemanské zahradě“ do 20.00

29. března – Velký pátek

7.30 – modlitba se čtením + ranní chvály

15.00 – křížová cesta v kostele

17.30 – velkopáteční obřady – památka Umučení Páně

30. března – Bílá sobota

7.30 – modlitba se čtením + ranní chvály

20.00 – velikonoční Vigilie

31. března – Velikonoční neděle – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Mše sv. v 8.00, 9.30 a 18.00

1. dubna Velikonoční pondělí

Mše sv. v 7.30 a 17.30

Kostel sv. Gabriela, Praha – Smíchov

24. března – Květná neděle

Mše sv. v 11.15 – žehnání ratolestí na začátku mše svaté

31. března Velikonoční neděle – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Mše sv. v 11.15

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

V sobotu 16. 3. pod vedením P. Dr. Havlíka od 9:00 na faře, od 12 hod mše sv.

ÚKLID KOSTELA PŘED VELIKONOCEMI

V sobotu 23. 3. po ranní mši sv. (8:30) Prosíme o pomoc, ať jsme do 11 hod. hotovi!

ZAHRA NIČNÍ OKÉNKO

Pokračujeme shrnutím listopadového dění v Římě a okolí od našeho zahraničního zpravodaje, smíchovského výpomocného duchovního, P. Václava Šustru.

Milí farníci,

po měsíci se vám opět hlásím se zprávami z Věčného města. Hned na úvod vám prozradím to, co jsem vám dlužen od minula, totiž že všech osm zkoušek jsem úspěšně splnil. Co všechno jsem ale během konce ledna a většiny února prožil, to se dozvíte níže.

V pondělí 22. ledna začalo zkouškové období, v jehož prvním týdnu jsem měl hned čtyři zkoušky. Následoval týden s dalšími dvěma zkouškami, všechny úspěšně složené. Během celého zkouškového období, které skončilo až v pátek 16. února se v Nepomucenu objevilo spoustu zajímavých hostů. Jednalo se především o vyučující z Prahy a Olomouce, kteří využili volnějšiho programu na svých fakultách a přijeli bádát do římských knihoven a archivů. Do naší koleje zavítala také moje rodina, ovšem postupně na etapy podle toho, jak měli sourozenci a jejich děti zrovna jarní prázdniny. Rodině jsem se však nemohl příliš věnovat, protože jsem se jednak ještě musel učit na zbývající zkoušky a hlavně od úterý 6. do soboty 10. února jsem měl možnost účastnit se konference o trvalé formaci kněží pořádané dikasteriem pro klérus.

Účastníků z celého světa bylo přes osm set. Z České republiky nás bylo celkem devět. Celá konference se skládala z pěti zasedání zaměřených na konkrétní témata, zahajovací a závěrečné mše svaté v bazilice sv. Petra a audience s papežem Františkem v aule Pavla VI. Vše podstatné se konalo v auditoriu na via della Conciliazione poblíž Svatopetrského náměstí. Mile mě překvapilo, že bylo vše velmi dobře připravené a to od témat, přes techniku a tlumočníky, až po občerstvení. V

rámcí každého zasedání jsme vyslechli dvě až tři přednášky od kapacit z celého světa, následovala prezentace tří až čtyř již fungujících projektů, poté deset minut osobní tiché modlitby a pak práce ve skupinkách. V nich jsme po sedmi lidech mohli diskutovat a sdílet praxe ze svých zemí, a to synodální metodou. To spočívalo v tom, že jsme se měli v prvním kole ve třech minutách podělit o to, co nás v přednáškách zaujalo a co nás k danému tématu napadlo. Ve druhém kole jsme opět ve třech minutách měli reagovat na to, co řekli ostatní v prvním kole a ve třetím kole jsme měli udělat společný výstup skupinky, který se pak předal organizátorům. Celou práci skupinky měl řídit jeden facilitátor. Já byl ve skupince s Italy, takže se dané časy a postupy tolik nedodržovaly, chtít po Italovi, aby se ve třech minutách vyjádřil, je skoro nemožné. Každý den večer se pak v koleji ještě jednou sešla naše česká skupinka a sdíleli jsme navzájem své postřehy. Celkový dojem z konference mám velmi dobrý, zaznělo mnoho užitečného. Osobně jsem zvědavý, jaký dokument z celé konference vzejde a jaký konkrétní dopad to bude mít na fungování v běžném životě církve. Když konference na dikasteriu skončila, čekalo mě ještě dodělat dvě zkoušky. Poslední zkoušku jsem složil - možná trochu symbolicky - na Popeleční střed. Ještě předtím se ale uskutečnila jedna zajímavá akce. Celosvětově se svátek našich slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje slaví 14. února, u nás je tento svátek posunutý na léto asi proto, že v únoru by se těžko dělaly velké poutě. Tento rok sice na toto datum připadla Popeleční středa, i tak jsme se spolu s dalšími slovanskými koleji sešli již o dva dny dříve v bazilice svatého Klimenta, kde je pohřben svatý Cyril a společně jsme slavili mši svatou. Na závěr mše svaté jsme v průvodu s rozžatými svícemi sestoupili do krypty baziliky k původnímu hrobu, kde jsme přečetli úryvek z legendy o svatých soluňských bratřích. Tato akce se koná každý rok s tím, že se postupně v organizaci střídají jednotlivé slovanské koleje sídlící v Římě. Letos slavnost pořádali Chorvati, kterým přijel pan biskup a chrámový

sbor z bosenského Mostaru. Po skončení mše svaté následovalo občerstvení a přátelské setkání v atriu baziliky.

V sobotu 17. února jsme podnikli spolu s kněžími z Nepomucena výlet do Subiaca. Toto městečko je známé především dvěma kláštéry, které v tomto údolí založil a třiatřicet let v nich také žil svatý Benedikt. Na výlet se přihlásilo osmnáct kněží, což nás velmi mile překvapilo. Tato příležitost byla velmi dobrá pro propojení kněží všech národností. Navíc někteří ze zahraničních kněží poprvé vytáhli paty z Říma, dost často totiž neznají ani památky ve městě, protože jejich život se odehrává jen mezi kolejí a univerzitou.

O den později jsme měli v Nepomucenu opět slávu. Před třemi týdny totiž přijal doma v Kamerunu jeden z obyvatelů koleje kněžské svěcení. Otec Gabin měl tedy po svém návratu do Říma, kde studuje spirituální teologii, primiční mši svatou. Na tuto slavnost přišlo i několik jeho krajanů studujících v Římě, kteří při mši svaté zazpívali některé africké písně.

Poslední únorový víkend jsme měli v kolejí opět duchovní obnovu. Svým slovem posloužil P. Michael Kolarcik, kanadský jezuita se slovenskými kořeny. V Římě vyučuje biblistiku na biblickém institutu, kterému dělal svého času také rektora. Celá duchovní obnova byla založená na výkladu a modlitbě žalmů ve spojení s duchovními cvičeními svatého Ignáce z Loyoly. U osmého žalmu jsme se zamysleli nad Stvořitelem a jeho dílem. Žalm 33 jsme se pokusili spojit s Božím vtělením a Žalm 22 nás vedl k rozjímání nad Ježíšovým utrpením.

Na závěr bych vám všem chtěl poděkovat za vaše modlitby, kterými jste mi pomáhali při zkouškách, moc si toho vážím. Těším se na setkání s vámi nejspíše na Velikonoce, kdy mám v plánu přiletět do Prahy.

P. Václav Šustr

SVĚDECTVÍ O LIDSKOSTI

Svědectví o lidskosti vydáváme postojem k našemu životu, hodnotami, kterými se v něm řídíme i celkovým způsobem chování. Nezáleží na tom, jestli jsme bohatí nebo chudí, zdraví, tělesně postižení, věřící v Boha nebo ne. Správné zvyky a společenské zásady by se měly učit už od raného dětství osvojením slovíček prosím, děkuji a promiň.

Druhým okruhem nezbytných znalostí je, kde, kdy a koho pozdravit, ale také zapamatování skutečnosti, že existují místa, kde se chováme úplně odlišně, než doma. Jsou to kostely a divadelní nebo koncertní sály. Vhodným oblečením vyjadřujeme úctu k těmto prostorům. Každý by měl vědět, že tam nerušíme ostatní lidi hlasitým mluvením, běháním a šustěním sáček s jídlem.

Dalším projevem lidskosti je správná péče o majetek a nepoškozování cizích věcí. Dnes si mnoho lidí volí metodu chování bez pravidel. Souvisí to s využíváním daru svobody. Víme přece, že i v přírodě existuje řád. Jsme jeho součástí. Porušování působí zmatek. Často slyšíme, kolik lidí dnes trpí psychickými problémy. Prohlubuje je uměle vytvářená samota. Počítač nebo mobil nikdy nenahradí osobní kontakt. Stále platí, že setkání naživo a ohleduplné jednání otevírají dveře ve všech dobách. Vydávání svědectví o lidskosti s určitým řádem není přežitkem z minulosti. *Ilona Bozděchová*

FARNÍ POUŤ: 8.-11.5. 2024 - DALŠÍ INFORMACE

Trasa je určena, autobus, ubytování a polopenze objednané. Prosíme všechny, kteří se přihlásili, aby potvrdili svůj přetrvávající zájem urychleným zaplacením uvedené ceny (v sakristii), a zároveň aby doplnili své kontaktní údaje. Stále je možné se ještě přihlásit jako náhradník - do odjezdu zbývají 2 měsíce a stát se může cokoli (autobus je potřeba plně obsadit, aby mohla být dodržena avizovaná cena).

středa 8.5. odjezd ze Smíchova od kostela v 6.00 hod., Jawor, Gostyn, Licheń Stary, nocleh

čtvrtek 9.5. Licheń Stary, Kazimierz Biskupi, Licheń Stary, nocleh

pátek 10.5. Licheń Stary, Toruń, Licheń Stary, nocleh

sobota 11.5. Licheń Stary, Kalisz, příjezd do Prahy ve večerních hodinách

Doprava zájezdovým autobusem, ubytování v 2-3 lůžkových pokojích, cena 4.600,- Kč / osobu.

Pojištění do zahraničí zajišťuje každý účastník sám!

JG

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA PRO POSTNÍ DOBU 2024

PŘES POUŠŤ NÁS BŮH VEDE KE SVOBODĚ

Drazí bratři a sestry

když se náš Bůh zjevuje, sděluje nám svobodu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví (Ex 20,2). Takto začíná Desatero dané Mojžíšovi na hoře Sinaj. Lid dobře ví, o jakém vyvedení Bůh mluví. Zkušenost otroctví je stále vtištěná do jeho těla. Desatero přikázání dostávají na poušti jako cestu ke svobodě. Říkáme-li jim „přikázání“, zdůrazňujeme tím sílu lásky, s níž Bůh vychovává svůj lid. Je to vskutku rázná výzva, výzva ke svobodě. Nezavršuje se jedinou událostí, protože dozrává na cestě. Stejně jako Izrael na poušti stále nese v sobě Egypt - neboť často oplakává minulost a reptá proti nebi a proti Mojžíšovi - tak i dnes v sobě Boží lid nosí tíživá pouta a musí se rozhodnout je odhodit. Uvědomujeme si to, když nám chybí naděje a bloudíme životem jako pustinou, bez zaslíbené země, ke které bychom měli společně směřovat.

Postní doba je časem milosti, kdy se poušť znovu stává - jak zvěstuje prorok Ozeáš - místem první lásky (srov. Oz 2,16 17). *Bůh vychovává svůj lid, aby vyšel z otroctví a zakusil přechod ze smrti do života. Jako ženich nás znovu přitahuje zpět k sobě a šeptá našemu srdci slova lásky.*

Exodus z otroctví ke svobodě není abstraktní cesta. Aby byl i náš půst konkrétní, je třeba nejprve chtít *vidět skutečnost*. Když Hospodin v hořícím keři přitáhl Mojžíše a promluvil k němu, okamžitě se projevil jako Bůh, který vidí a především naslouchá: „Viděl jsem utrpení svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nářek na biřice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem“ (Ex 3,7 8). I dnes doléhá k nebi výkřik tolika utlačovaných bratří a sester. Ptejme se sami sebe: Doléhá i k nám? Otrásá i námi? Dojímá nás? Mnoho okolností nás vzdaluje jedny od druhých a popírá bratrství, které nás zprvu spojovalo.

Při své cestě na Lampedusu jsem globalizaci lhotejnosti vystavil dvěma otázkám, které se stávají stále aktuálnější: „Kde jsi?“ (Gen 3,9) a „Kde je tvůj bratr?“ (Gen 4,9).

Postní cesta se stane konkrétní tehdy, když je znovu uslyšíme a přiznáme si, že jsme stále ještě pod nadvládou faraona. Je to panství, které nás vyčerpává a činí necitlivými. Je to model růstu, který nás rozděluje a krade nám naši budoucnost. Země, vzduch a voda jsou jím znečištěny, ale i duše jsou jím nakaženy. Ačkoli křtem začalo naše osvobození, stále v nás zůstává nevysvětlitelný stesk po otroctví. Je to jako být na úkor svobody přitahování k jistotě věcí již viděných.

Chtěl bych upozornit na neméně důležitý detail v příběhu z Exodu: je to Bůh, kdo vidí, kdo je pohnut a kdo osvobozuje, a nikoli Izrael, kdo o to žádá. Faraon totiž zhasí i sny, krade nebe a způsobuje, že svět, v němž je pošlapávána důstojnost a jsou popírány autentické svazky, se zdá být neproměnitelný. Daří se mu totiž připoutat člověka k sobě. Ptejme se sami sebe: Toužím po novém světě? Jsem ochoten se vymanit z kompromisů s tím starým? Svědectví mnoha bratří biskupů a velkého počtu těch, kdo pracují pro mír a spravedlnost mě stále více přesvědčuje, že to, co je třeba odsoudit, je nedostatek naděje. Je to překážka ve snění, němý výkřik, který sahá až do nebe a dojímá Boží Srdce. Podobá se onomu stesku po otroctví, který ochromuje Izrael na poušti a brání mu v postupu vpřed. Exodus může být přerušen; jinak si nelze vysvětlit, proč lidstvo, které dospělo na práh všeobecného bratrství a na úroveň vědeckého, technického, kulturního a právního rozvoje schopného zaručit důstojnost všem, tápe v temnotách nerovností a konfliktů.

Bůh z nás není unavený. Přijměme postní dobu jako silný čas, kdy se k nám znovu obrací jeho slovo: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Ex 20,2). *Je to čas obrácení, čas svobody. Sám Ježíš, jak si každoročně připomínáme o první*

neděli postní, byl Duchem veden na poušť, aby tam byl podroben zkoušce svobody. Po čtyřicet dní bude před námi a s námi. On je vtělený Syn.

Na rozdíl od faraona Bůh nechce poddané, ale syny. Poušť je prostorem, v němž může naše svoboda dozrát v osobní rozhodnutí neupadnout zpět do otroctví. V postní době nacházíme nová kritéria pro posuzování a nacházíme společenství, s nímž se můžeme vydat na cestu, po níž jsme ještě nikdy nešli.

To s sebou nese *boj*. Kniha Exodus a Ježíšova pokušení na poušti nám o tom hovoří jasně. Hlasu Boha, který říká: „Ty jsi můj milovaný Syn“ (Mk 1,11) a „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne“ (Ex 20,3), se staví na odpor lži nepřítele. Hrozivější než faraon jsou modly; mohli bychom je považovat za jeho hlas v nás. Moci všechno, být všemi uznáváni, mít nad všemi navrch; svůdnost této lži v sobě pociťuje každý člověk. Je to stará cesta. Můžeme se tímto způsobem připoutávat k penězům, k určitým plánům, myšlenkám, cílům, ke svému postavení, k tradici a dokonce i k určitým lidem. Místo aby nás posouvaly, tak nás paralyzují.

Místo toho aby nás spojovaly, staví nás proti sobě. Existuje však nové lidstvo, lid malých a pokorných, kteří nepodlehli vábení lži. Zatímco modly činí ty, kdo jim slouží, němými, slepými, hluchými a nepohyblivými (srov. Ž 114,4), lidé chudí duchem jsou okamžitě otevření a připravení; jsou tichou silou dobra, která ozdravuje a udržuje svět.

Je čas jednat a v postní době *jednat znamená také zastavit se*. Zastavit se v modlitbě, abychom přijali Boží slovo a zůstali stát jako Samaritán před zraněným bratrem. Láska k Bohu a k bližnímu je jedna a tatáž láska. Nemít jiné bohy znamená zastavit se v Boží přítomnosti u těla bližního. Proto modlitba, almužna a půst nejsou trojím nezávislým konáním, ale jediným hnutím otevřenosti a vyprazdňování: pryč s modlami, které nás tíží, pryč s náklonnostmi, které nás uvěznují. Pak se ochablé a osamocené srdce znovu probudí. Tedy zpomalit a zastavit se. Kontemplativní rozměr života, který nám postní doba umožní znovu objevit, zmobilizuje nové síly. V Boží přítomnosti se staneme sestrami a bratry a druhé budeme vnímat s novou intenzitou; místo lidí hrozcících a nepřátelských najdeme společnice a společníky na cestě. To je Boží sen, ona zaslíbená země, k níž směřujeme, když vyjdeme z otroctví.

Synodální podoba církve, kterou v posledních letech znovu objevujeme a kultivujeme, napovídá, že postní doba by měla být také časem pro *komunitární rozhodování*, pro malá i velká rozhodnutí jít proti proudu, schopná změnit každodenní život lidí ve svém prostředí: nákupní zvyklosti, péči o stvoření, začlenění těch, kteří nejsou vidět nebo kterými se pohrdá. Vyzývám každé křesťanské společenství, aby nabídlo svým věřícím chvíle, ve kterých by mohli přehodnotit svůj životní styl; vyhradit si čas na to, aby si ověřili svou přítomnost na daném území a svůj příspěvek k jeho zvelebení. Běda kdyby křesťanské pokání bylo podobné tomu, které zarmoutilo Ježíše. I nám říká: „Když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí“ (Mt 6,16). Spíše ať je vidět na tvářích radost, ať je cítit vůni svobody, ať se uvolní ta láska, která činí všechno nové, počínaje tím nejmenším a nejbližším. K tomu může docházet v každém křesťanském společenství.

Do té míry, do jaké bude tato postní doba časem obrácení, pocítí ztracené lidstvo impuls tvořivosti a úsvit *nové naděje*. Chtěl bych vám říci, stejně jako mladým lidem, s nimiž jsem se setkal loni v létě v Lisabonu: „Hleďte a riskujte, hleďte a riskujte. V tomto okamžiku dějin jsou výzvy obrovské a sténání bolestné. Jsme svědky rozkousovované třetí světové války. Přijměme však riziko a uvědomme si, že nejsme v agónii, ale při porodu; ne na konci, ale na začátku velkého představení. Chce to odvalu takto uvažovat.“ (Projev k univerzitním studentům 3. srpna 2023). Je to odvaha k obrácení, k vystoupení z otroctví. Víra a láska drží za ruku dítě, jímž je naděje. Učí ji chodit a zároveň ona je táhne kupředu.

Žehnám vám všem i vašemu postnímu putování.

FRANTIŠEK

Řím, Svatý Jan v Lateránu 3. prosince 2023, první neděle adventní.

POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle: 8:00 9:30 18:00 **sv. Václav**
(9:30 se zohledněním přítomnosti rodin s malými dětmi)
Po - So: 7:30 17:30 **sv. Václav**

Neděle: 11:15 **sv. Gabriel**
Pátek: 15:00 **Palata**

KOSTEL OTEVŘEN:

Po-So: 7:15 - 11:00 / 17:00 - 18:30
Neděle: 7:30 - 11:00 / 17:30 - 19:00

ÚŘEDNÍ HODINY

(v sakristii kostela nebo farní kanceláři)
pondělí - pátek: 8:00 - 11:00

PŘÍLEŽITOST K PŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA

Neděle: - ráno 7:30 – 7:55 9:00 - 9:25
- večer 17:30 – 17:55
Všední dny: - večer 17:00 – 17:25
Jindy: - po individuální dohodě.

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

16.3. sobota od 9:00 na faře duchovní obnova
19.3. úterý *Slavnost sv. Josefa*
23.3. sobota od 8:30 do 11 hod. úklid kostela
24.3. neděle *KVĚTNÁ NEDĚLE*
25.3. pondělí od 17 hod. Kajícní pobožnost
28.3. čtvrtek *ZELENÝ ČTVRTEK*
29.3. pátek *VELKÝ PÁTEK*
30.3. sobota *BÍLÁ SOBOTA*
31.3. neděle *ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ*
1.4. pondělí Pondělí Velikonoční
7.4. neděle Neděle Božího milosrdenství

TY ZNÁŠ
MŮJ
NEKLID

TAIZE V PRAZE 19.–21. DUBNA 2024

Na programu setkání budou společně modlitby se zpěvy z Taizé, biblické úvody vedené bratrem z komunity, workshopy a sdílení ve skupinkách, do kterých budou zapojeni účastníci z ČR, Slovenska a dalších evropských zemí. Ubytování mladých poutníků bude zajištěno v rodinách. Na setkání je možné se přihlásit do 31. března.

ZEMSKÝ RÁJ TO NA POHLED

Odkud se vzala příslovečná líbeznost české země a proč mizí? Je to jenom změna klimatu, co krajinu ohrožuje nebo se jedná o celý komplex vlivů? Souvisel vznik líbezné krajiny s uspořádáním lidské společnosti? Co udělat pro to, aby se naše krajina opět stala „zemským rájem“? O provázanosti lidského života a krajiny budeme diskutovat s *RNDr. Václavem Cílkem*. Farní sál při kostele sv. Václava na Smíchově, středa 10.4. 2024 od 19 hod.

POZVÁNÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTY U SV. VÁCLAVA

Procházet v rozjímání a modlitbě čtrnáct zastavení křížové cesty je velice staré cvičení zbožnosti. Církev doporučuje tuto pobožnost především v době postní a v pašijovém týdnu.

V našem kostele se konají pravidelně každou neděli v postní době od 17 hod., pod vedením širší rodiny Josefa Cuhry (Děkujeme!). Bývá nás 50-80 osob. Přijďte i vy!

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14.října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. J. Gapski, A. Lisý, M. Lisá, F. Nedbal
uzávěrka: 25. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz) náklad tohoto čísla: 250 ks čb neprodejně

zpěvy z Taizé
ztišení
workshopy
sdílení
modlitba
společensví

přihlašování:

ČESKO-SLOVENSKÉ SETKÁNÍ TAIZÉ
19.–21. dubna 2024, Praha

kontakty: www.taize.fr/cs, taize.praha@gmail.com